

værdige bygningsmasse, en meget vigtig interesse.

Der ville det jo være rimeligt, når der er lavet det her kæmpearbejde, at man så sørger for at give de huse, der så er blevet udpeget – og det er også hele det arbejde, der har givet os basis for at kunne skønne over tallet – en særlig beskyttelse i kommunens plan. Altså med det samme at løfte langt størstedelen af de bevaringsværdige huse over i en kategori, hvor de bliver beskyttet i lovgivningen. Efter min opfattelse vil det komme til at fungere godt, og jeg tror, de kommuner, der har lavet det her arbejde, ikke vil have noget imod, at det sker.

Vi har ikke over for alle de kommuner, der ikke har lavet atlas, mulighed for at gøre noget tilsvarende, for der er ikke en tilsvarende registrering og udpegning osv., men det er mit håb, at vi efterhånden får en sådan dækning med kommuneatlas ud over landet, at vi også får, om ikke en 100 pct.s, så dog en meget udpræget universel dækning af de bevaringsværdige huse.

Fradragsmuligheden har jeg nævnt, og det er ikke en ny fradragsmulighed, det er altså kun for at skabe en overgangsordning for ejeren.

Ejerne af de bevaringsværdige huse tror jeg ikke vi vil få som modstandere i det her. Jeg tror, fru Bodil Thrane er fuldstændig galt afmarcheret. Kommunerne er positive, folk, der er ejer af de her huse, er positive osv.

Ofte er det sådan – jeg tror, hr. Kolstrup var inde på det – at man står i konkrete situationer, og så er der altså nogle kortsigtede kommercielle interesser, og det, som det her forslag giver mulighed for, er lidt eftertanke, og det er nu altså ikke så ringe. Det er også lidt sagkundskab, at man mobiliserer det lokale kulturmiljøråd.

Kulturmiljørådene har følt, at det er en vigtig opgave, de har fået betroet. De har gjort det godt, synes jeg, men de mangler ligesom en lovsikret plads i beslutningsprocessen, og det får de med det her forslag.

Kommunernes Landsforening har ret, når de siger, at det kunne man også aftale. Ja, det kunne man aftale, men jeg tror alligevel, det for kulturmiljørådernes forståelse af deres egen placering er vigtigt, at det her ikke er et aftalespørgsmål, men at det er et lovsørgsmål.

Vores tanke med kulturmiljørådene, som et stort flertal i Folketinget bakkede op, var jo, at der i lokalsamfundet er en meget stor viden og meget stor kærlighed til kulturmiljøet, som man skal mobilisere. Så når det drejer sig om beskyttelse af kulturmiljøet, var tanken, at det ikke skal

vende nationalinstanser, som måske i forvejen er overbebyrdede med arbejde, men at man nyttiggør den store viden, der findes i museer, i læreanstalter, i lokalhistoriske foreninger, arkiver osv., og nu supplerer man altså også med bygningskyndige, bygningshistorisk kyndige, medlemmer i udvalget.

Så jeg vil gerne sige tak til ordførerne. Der er altså et behov for, at vi får vedtaget dette her inden sommerferien – det er jo ikke en vanvittig kompliceret lovgivning – og det hænger sammen med, at vi gerne så tidligt som muligt vil sikre, at kommunerne, der jo efter valget den 20. november skal i gang med at lave deres strategiplanlægning i kommuneplanerne, har bygningsbeskyttelsen med så tidligt som muligt, at de kender reglerne omkring det.

Så skylder vi efter min opfattelse også ejerne af de huse, der nu bliver afmeldt som led i det forsøgsprojekt, hvor vi har aftalt i finansloven, at vi vil sætte penge af til det, at deres retsstilling ikke bliver forringet.

Og så har jeg selv syntes, at Folketinget trænger til at sende et signal om, at den flotte lovgivning, vi lavede for nogle år siden omkring kulturmiljøet, altså skal følges op med handling i lokalsamfundet.

Det er altså en utrolig god sag. Det betyder så meget for vores identitet, hvor vi er vokset op, hvor vi lever osv., at kulturmiljøet i vore byer er i orden. Og kulturmiljøet i byerne er utrolig stærkt knyttet til huse, og derfor et det vigtigt at beskytte disse bevaringsværdige huse.

Et sidste argument er naturligvis, at gør man det på den her måde, er der også mange kommunalbestyrelser, der vil få blik for, hvor store værdier der er i deres eget lokalsamfund. Det kan jo variere. Det er jo klart, at en stationsby, der først er anlagt i det her århundrede, jo ikke har en bygningsmasse, som er helt så spændende som en købstad, der er 200, 300, 400, 500, 600, 800 år gammel for at nævne de ældste købstæder herhjemme, der vil jo være forskel. Men det er jo netop vidunderligt, at det er lokalsamfundet, der tager stilling til dette spørgsmål.

Vi er med det her med til, havde jeg nær sagt, at gennemføre en fornuftig løftestang.

At fru Thrane er landet på den forkerte hest, kan ikke tilskrives noget som helst andet, end at hun tilhører den forkerte gruppe her i Folketinget. Selv så positivt og fornuftigt et forslag, som der er tilslutning til ude i kommunerne, jeg havde nær sagt: Hvordan kan man få over sit hjerte at gå imod? Men hvis man lever i en grå og